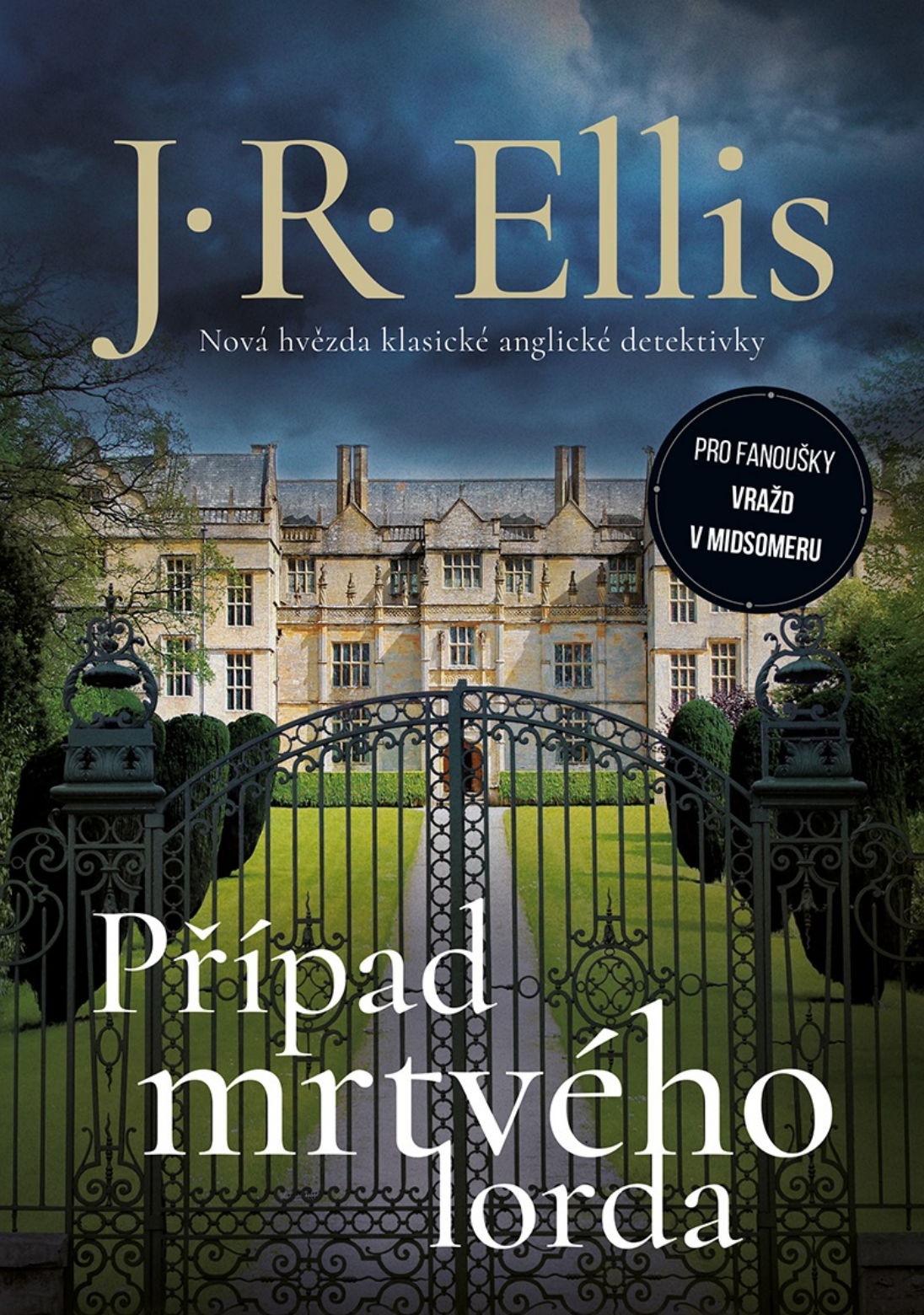
J·R· Ellis
Nová hvězda klasické anglické detektivky
PRO FANOUŠKY
VRAŽD
V MIDSOMERU
Případ
mrtvého
lorda

Případ mrtvého lorda

KNIHY J. R. ELLISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Vraždy v Yorkshiru

Smrt v temnotách
Klíč k vraždě
Případ mrtvého lorda

Připravujeme

Vraždy v lázních

Případ mrtvého lorda

J·R· Ellis

Přeložil Michael Havlen

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání knihy vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing (www.apub.com) a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © J. R. Ellis, 2018
Translation © Michael Havlen, 2024
Cover © Jan Matoška, 2024
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-608-8 (pdf)

Pro Colina

Prolog

Redmire Hall, červen 1980

V Redmire Hall bylo cítit hmatatelné vzrušení. Do sídla ležícího na venkově nedaleko Riponu v hrabství Yorkshire se sjížděli zámožní hosté na víkendovou akci. Byl teplý červnový večer. Po dlouhé cestě přes přilehlé pozemky přijížděly vozy značek, jako je Bentley a Rolls-Royce. Pán domu Vivian Carstairs, lord Redmire, sliboval něco mimořádného. Jeho hosté věděli, že za takových okolností stojí za to cestovat do domova výstředního šlechtice i stovky kilometrů.

Redmire Hall byl dům v regentském stylu postavený z krásných růžovočervených cihel ošlehaných větrem. Měl rozsáhlé zahrady, které založil otec současného majitele ve třicátých letech dvacátého století a dodnes o ně s láskou pečoval tým obětavých zahradníků. Proslýchalo se však, že lord Redmire bude brzy muset otevřít dveře svého velkolepého panství platící veřejnosti, aby nepřišel na mizinu. Předání majetku do správy památkářů se mezi příslušníky aristokracie stávalo stále výraznějším trendem. Chtěli se tak vyhnout zničujícím dědickým poplatkům zavedeným „hanebnými“ labouristickými vládami.

Páry usrkávaly šampaňské na slavnostní recepci pořádané na vzorně udržovaném trávníku poblíž domu, prohlížely si květinové

záhony táhnoucí se dolů k řece Ure a přemítaly, jaká by byla hrůza, kdyby se po těch nádherných zahradách, skalkách a pěšinách mezi vistáriemi mohl potulovat kdejaký turista.

V dlouhé jídelně se podávala vynikající večeře a očekávání rostlo. Návštěvníci vzpomínali na další kousky a nevšední zážitky, jež jim hostitel v minulosti připravil. Třeba jak večeřeli při plavbě po řece, kdy seděli u stolu na svázaných dřevěných vorech řízených sluhy s dlouhými tyčemi, jako když se plaví dřevo po Amazonce. Když došlo víno, Redmire skočil do vody, doplaval ke břehu a u čekajících sluhů si vyzvedl novou várku láhví. Nebo jak koupil od cirkusu několik lvů a vypustil je na svých pozemcích, aby je hosté mohli pronásledovat s puškami. Historky o tomhle konkrétním kousku se donesly ochráncům zvířat i policii, Redmire je však odzbrojil svým obvyklým šarmem a provinilou sebekritikou.

Hostitel v čele stolu se konečně zvedl, aby promluvil. Lord Redmire – elegantní, ale poněkud bizarní postava v červeném smokingu s flitry – se na hosty zářivě usmál. Byl to samolibý, extrovertní a společenský muž se sklonem k nejrůznějším výstředním gestům, který neustále přelétal od jednoho obsedantně pohlcujícího zájmu ke druhému.

Jeho poslední záliba byla však záhadnější a tajuplnější než jiné: magie. Fascinoval ho svět iluzionistů, oněch tajemných mužů, kteří před ohromeným publikem nechávají zdánlivě mizet předměty i lidi. Poté, co se seznámil s některými významnými britskými praktiky těchto umění, strávil několik měsíců v Itálii v honosném paláci hraběte Mazariniho, což byl stejně jako on bohatý příslušník společenské smetánky, ale také vynikající iluzionista oslňující publikum po celé Evropě. Když se Jeho Lordstvo vrátilo domů, začaly se šířit zvěsti, že se v Redmire Hall dějí podivné věci. Říkalo se, že pracuje na svém vlastním kouzlu, s nímž mu pomáhají lidé zavázaní k mlčenlivosti.

A nyní se zdálo, že se chystá předstoupit se svým představením před speciálně pozvané publikum.

„Dámy a pánové," oznámil sytým barytonem s aristokratickým nádechem. (Nebyl v něm ani náznak yorkshirského přízvuku.) „Dnes večer vás žádám o shovívavost. Znáte mě a mé koníčky." Zde se ozval chápavý smích. „Je mi nesmírným potěšením představit se vám v jiném světle. Už nejsem jen Vivian Carstairs nebo lord Redmire, ale také velký iluzionista Carzini!"

Z publika vydatně posíleného alkoholem a lačného zábavy se ozvalo sborové „óóó" a „ááách". Redmire se spokojeně usmál a zvednutím rukou si zjednal klid.

„Chápu, že pro vás bude těžké brát mě vážně, když mnozí z vás v minulosti sledovali mé další pomíjivé zájmy, ale tohle…" Pro zdůraznění se významně odmlčel. „… je něco jiného. Dámy a pánové, jsem přesvědčen, že jsem nacvičil skutečně úžasný kouzelnický trik." Opět se odmlčel. Když znovu promluvil, jeho hlas zněl pevněji a podtrhoval každou větu. „Uvidíte, jak zcela zmizím ze zamčeného pokoje, který si před mým zmizením i po něm můžete prohlédnout. Pak se v tomtéž pokoji znovu objevím. A pak, dámy a pánové, zmizím podruhé a zhmotním se *mimo* pokoj."

Toto neobvyklé prohlášení hosty ohromilo. Znělo tak absurdně, že si nebyli jistí, zda se nejedná o vtip. Redmire byl svými žertíky proslulý. Několik mírně ovíněných žen se potlačovaně zachichotalo.

„To je další z tvých fórků, Vive?" zeptal se na pohled protřelý chlapík, který se rozvaloval v křesle a kouřil doutník.

Redmire se k němu otočil. „Vůbec ne, Rogere. Můžu ti garantovat, že to myslím naprosto vážně." Otočil se zpět ke stolu. „Ale cítím vaši nedůvěru, takže bez dlouhých řečí přejdeme do zamčeného pokoje. Následujte mě, prosím."

Po těchto slovech vykročil jídelnou a vyšel ze dveří, hosté hned za ním. Vyměňovali si tázavá gesta a pohledy, ale nechtěli hostitele zklamat. Redmire je vedl velkou vstupní halou do zadního traktu vily, kde dříve bydlelo služebnictvo. Část byla otevřená a tvořila vestibul s novou výmalbou a koberci, ale s výjimkou řady židlí naproti dveřím byla bez nábytku. U dveří stála atraktivní mladá žena v třpytivém přiléhavém kostýmu. Redmire se postavil vedle ní, zatímco hosté zaujímali místa.

„To je moje asistentka Esmeralda." Dívka se usmála a uklonila. „Následující část bude vyžadovat nějaký čas na přípravu, protože chci, abyste si všichni prohlédli místnost, kam vejdu a odkud zmizím. Přistupte, prosím." Redmire otevřel dveře do místnosti, která byla zařízená jako pracovna: křeslo, dřevěný stůl, knihovna. Na holé podlaze ležel vzorovaný koberec, malé okno poskytovalo výhled za dům.

„Všechno si prosím prohlédněte. Nenajdete žádné tajné panely ani chodby. Zde jsou padací dveře." Ukázal na dřevěnou podlahu, kde se rýsovala vyříznutá dvířka s mosazným madlem sklopeným do drážky, takže bylo v jedné rovině s prkny. „Ale ty slouží jen pro přístup k elektroinstalaci. Člověk tam může vlézt, ale dál se nedostane. A mě tam po zmizení schovaného nenajdete."

Poklop byl řádně prozkoumán a ukázalo se, že skutečně vede do malé dutiny, kde byly k podlaze připevněné dráty a rozvodné krabice. Do toho prostoru by se člověk vešel, ale dno i stěny byly z pevného betonu a nedalo se odsud dostat nikam jinam než zase zpátky do pokoje.

Hosté se vžili do hry a všechno se zájmem osahávali, prohmatávali a zkoumali. Na nic však nepřišli. Zkontrolovali podlahy i strop, dveře, okna i nábytek. Nakonec se všichni shodli, že z místnosti nevede žádná jiná cesta než dveřmi, jimiž do ní vstoupili.

Redmire jejich počínání sledoval se samolibým úsměvem na tváři. Pak upřel pozornost přítomných na vchod do místnosti.

„Než začneme, dámy a pánové, podívejte se prosím ještě jednou na tyto dveře."

Ukázal jim zámek s klíčem a dvě závory, jež dveře pevně zajišťovaly zvenčí.

„Možná jste už slyšeli o iluzích, kdy jsou zámky falešné a dají se odemknout pomocí drátů a jiných triků, ale jak sami vidíte, tento zámek a tyto závory jsou opravdové a není možné je otevřít zevnitř. Tak či tak, kdybych vyšel ze dveří, hned byste mě viděli – a to se nestane."

Zámek i závory byly ověřeny a prohlášeny za pevné.

„A nyní mě, dámy a pánové, zamkněte."

Posadil se do křesla, všichni hosté vyšli ven a dva z nich zamkli a zajistili dveře.

„Ještě tam jsi, Vive?" zavolal jeden z nich.

Zevnitř místnosti se zřetelně ozval Redmirův hlas. „Ano."

Když všichni zaujali místa, Esmeralda se teatrálně otočila a zatáhla dveře závěsem. Síň asi na patnáct vteřin naplnila hlasitá hudba – Wagner. Když utichla, Esmeralda odhrnula závěs a odhalila závory na dveřích, které byly stále na svém místě. Asistentka je odsunula, otočila klíčem v zámku a otevřela dveře. Pokoj byl prázdný. Lord Redmire zmizel. Z řad hostů se ozvaly výkřiky.

„Panebože!"

„Kde proboha je?"

Lidé s jistou opatrností a nedůvěrou pokoj znovu prozkoumali včetně prostoru pod padacími dveřmi. Dokonce i jedna malá holčička strčila hlavu do dveří, jako by něco hledala, než si ji matka zase přivolala. Po lordu Redmirovi jako by se slehla zem.

„A nyní se lord Redmire znovu objeví," pronesla Esmeralda s cizím přízvukem, který však zněl poněkud falešně. „Vyjděte prosím z pokoje."

Všichni se poslušně vrátili a usedli na židle. Atmosféra už byla vážnější. Zdálo se, že to ten mizera vážně dokáže! Esmeralda zatáhla závěs. Znovu zazněla hudba, závěs se odhrnul, zámek i závory se otevřely a všem se naskytl pohled na rozzářeného lorda Redmira sedícího v křesle! Hosté hlasitě zalapali po dechu a zvědavá dívenka znovu nakoukla do pokoje.

„Tomu říkám parádní show, Vive! Jak jsi to propána udělal?"

Redmire se zasmál a hosté začali tleskat.

„Ještě není konec. Zase mě zavřete."

Celý postup se opakoval a Redmire opět zmizel. Když se však dveře otevřely podruhé, nebyl tam.

Publikum znovu prohledalo místnost a po chvíli zaslechlo hlas. „Tam nic nenajdete."

Redmire seděl na židli za nimi. Všichni oněměli úžasem a nezměrným obdivem.

„Co to sakra bylo?!"

„Panebože, to je neuvěřitelné!"

„Bravo, chlape!"

Celá společnost propukla v aplaus. Redmire si ho s úsměvem od ucha k uchu vychutnával.

Zbytek víkendu už uběhl poněkud nudně a bez dalšího vzrušení. Navzdory usilovnému přesvědčování mnohých už Redmire kouzlo nezopakoval, stejně jako odmítal prozradit své metody. Očividně si užíval dráždivé tajemství a spekulace, do nichž své hosty uvrhl. O tom, jak mohl Redmire svůj kousek provést, se vedly horečné debaty, žádný výsledek ovšem nepřinesly. Trik nebyl nikdy vysvětlen.

*

V rozporu s vlastními slovy Redmire o magii brzy ztratil zájem, jak pro něj bylo typické. Teď ho pro změnu fascinovala vojenská tažení Julia Caesara. Panství Redmire Hall podle očekávání prošlo rekonstrukcí interiéru a otevřelo se veřejnosti, což jeho excentrickému a marnotratnému majiteli přineslo tolik potřebné příjmy. Konaly se tam prohlídky, ale pouze velkých reprezentačních místností s honosným nábytkem a výzdobou. Zahrady si pro svou dokonalost získaly uznání po celé zemi.

Dveře do zamčeného pokoje zůstaly zavřené a zajištěné závorami a klíč se brzy ztratil. Redmire se vrhl na něco jiného, ale na svůj kouzelnický trik nepřestal být pyšný a nikdy nikomu neprozradil podrobnosti. Pro ty, kteří tam tenkrát byli, se ten večer stal legendou. Většina z nich včetně samotného Redmira však časem zemřela. Příhoda zapadala prachem a na zamčený pokoj jako by se zapomnělo. Než jednou někoho napadlo, že by se dal využít k něčemu hrozivějšímu než k zábavě.

Jedna

Frederick Carstairs, poslední lord Redmire, seděl za psacím stolem ve své pracovně s výhledem na proslulé pestrobarevné záhony lemující cestu k řece Ure. V tento červencový den vypadaly obzvlášť pěkně a Redmire je musel chtě nechtě obdivovat, ačkoli jinak ho na nádherných zahradách rodového sídla zajímalo hlavně to, že mu přinášely příjmy od návštěvníků. Ty zahrady mu odkázal otec spolu s domem a dluhy, které se mu nikdy nepodařilo zkrotit.

Nebyl si úplně jistý, co vlastně k otci cítí. Obdivoval jeho výstřední, dobrodružnou povahu. Když byl Frederick malý, nikdy se ani chvíli nenudil, jak zní oblíbená fráze. S otcem podnikal výpravy do Jižní Ameriky, kde hledal dosud neobjevená incká města, pomáhal udržovat flotilu veteránů značky Rolls-Royce a potápěl se pro poklad na mořské dno u pobřeží Španělska. Nebožtík Vivian Carstairs rád zapojoval své syny do některých svých zálib a Frederick měl na tu dobu spoustu živých vzpomínek. Na druhou stranu si uvědomoval, že otcovo lehkomyslné utrácení – byť za zajímavé a vzrušující věci – téměř zruinovalo rodinný rozpočet a znamenalo obrovský nápor na jeho matku, která se musela doma o všechno postarat sama.

Bylo by však nespravedlivé svalovat veškerou vinu za finanční problémy panství jen na otce. Ani nový lord Redmire neuměl

s penězi příliš hospodařit. V mládí míval tradičnější koníčky než Vivian Carstairs: rychlá auta, mejdany a ženy. Teď mu táhlo na šedesát, a přestože náruživější záliby poněkud utlumil, čím dál víc peněz utápěl v hazardu – většinou v kartách na internetu, ale také v různých soukromých klubech, když zrovna pobýval v Londýně. Jakmile nějaké peníze vydělal, skoro hned je zase rozházel.

Ozvalo se zaklepání na dveře a do pokoje vešla jeho asistentka Andrea Jenkinsonová s kávou na podnosu. Mohlo jí být ke čtyřiceti a měla na sobě elegantní formální oděv. Položila tác na Frederickův velký mahagonový stůl.

„Díky, Andreo. Překontrolovali jste s Richardem všechno na dnešní večer?"

Zadívala se z okna s nádherným výhledem. „Ano, všechno je v pořádku, nemusíte se obávat."

„Vím, že ne, když to máte na starosti vy, má drahá." Frederick se posadil na židli a usmál se na ni. Jeho tvář byla po celoživotní dekadenci poněkud vrásčitá a ztrhaná, přitažlivé rysy z ní však úplně nevymizely. „Jaký je časový plán?"

„Lidé z televize včera všechno připravili. Brzy dorazí a ještě jednou to zkontrolují. Platící hosté mohou vstupovat od sedmi hodin. Rodina, přátelé a zvláštní hosté musí být na místě do půl osmé a ve tři čtvrtě pojedeme naživo."

„Dobře," odpověděl Frederick. „Takže jsme připraveni."

Když Andrea odešla, Frederick se usmál při pomyšlení na vpravdě úžasný kousek, který se chystal večer předvést. U všech kouzelnických triků je naprosto zásadní utajení. Vzpomněl si, jak byl v mládí svědkem otcova „zmizení" ze zamčeného pokoje před pozvanými přáteli a známými. Nic by Viviana Carstairse nepřesvědčilo, aby ten trik zopakoval nebo prozradil jeho tajemství – dokonce ani vlastním příbuzným včetně Fredericka. Myslel si, že tajemství zemřelo s jeho otcem, ale mýlil se: nedávno zamčený

pokoj znovu objevil a zjistil, jak funguje. A rozpoznal v něm šanci vydělat nějaké peníze.

Otcovo představení na hosty rozhodně udělalo dojem. Ti lidé o něm později dokonce psali ve svých pamětech. V novinách i časopisech se v průběhu let objevovaly články, které tu slavnou akci připomínaly a spekulovaly o tom, jak se odehrála. Událost krásně zapadala do celkové legendy o Vivianu Carstairsovi a jeho fascinující výstřednosti.

Jeho syn však nyní hodlal posunout věc na novou, odvážnější úroveň. Frederick pozval média a chystal se otcův trik zopakovat v přímém přenosu. Pro panství by to znamenalo obrovský přínos: lidé by se jen hrnuli, aby mohli vidět proslulý zamčený pokoj. Hodlal ho zpřístupnit veřejnosti formou soutěže s možností prozkoumat místnost a pokusit se trik vysvětlit. Uvažoval dokonce o tom, že by nabídl tučnou odměnu tomu, kdo by dokázal vyřešit, jak „kouzlo" funguje, přičemž si byl naprosto jistý, že se to nikomu nepodaří. A aby dodal triku na důvěryhodnosti, přesvědčil k návštěvě svého představení i významného příslušníka policie West Riding v Harrogate.

Ze své pracovny Frederick viděl dlouhou silnici, která vedla k domu přes jelení oboru, i schody stoupající od štěrkové příjezdové cesty kolem fontány k velkým vstupním dveřím. Se zadostiučiněním sledoval procesí přijíždějících. Redmire musel řešit i jiné, osobnější záležitosti a tato příležitost mu poskytla dobrou záminku sezvat rodinu a přátele.

Jako první dorazil v mercedesu jeho bratr Dominic s manželkou Mary. Když byli oba malí a vzhlíželi k otci, vycházeli spolu dobře, v dospělosti se však z Dominika stal hrozný suchar. Byl mnohem rozumnější a praktičtější než jeho starší bratr a založil si v Yorku personální agenturu. Frederick věděl, že Dominikovi vadí, že jako druhý syn nezdědil majetek a titul a musí se živit

prací. Věděl také, že ho Dominic považuje za zhýralce, který rozházel rodinný majetek.

I když musel přiznat, že na tom byl kus pravdy, nikdy nedokázal pragmatického bratra přesvědčit, že panství ve skutečnosti nemá tolik finančních zdrojů, kolik si myslel. Frederick nenápadně sledoval, jak Dominic vystupuje z auta ve sportovním tvídovém saku, hnědých kalhotách a kravatě. Bože, jak je ten chlap staromódní! Dominic se otočil k domu, zamračil se, obešel vůz a pomohl vystoupit manželce. Mary na sobě měla kratší sukni, na pohled drahý kašmírový svetřík, kolem krku hedvábný šátek a tmavé brýle. Byla velice atraktivní a pro jeho nudného bratra až příliš dobrá. Vzhlédla k pracovně, jako by věděla, že se Frederick bude dívat, a usmála se. Nemohli by při této návštěvě…?

Jako další přijela Redmirova dcera Poppy a její přítel Tristram Benington ve sportovním mini. Redmire utratil za dceřino vzdělání na drahých soukromých školách celé jmění, ale zbytečně. Dívka žádnou kloudnou kvalifikaci nezískala a teď se poflakovala po Londýně, kde údajně pracovala jako fotografka. Nejspíš jí to ale moc nevynášelo, přestože jí nakoupil velice drahé vybavení. V současné době žila s Tristramem, mužským modelem, v absurdně drahém bytě v Chelsea – a hádejte, kdo jí přispíval na nájem? Frederick se trpce pousmál a sledoval, jak vystupují z auta. Oba na sobě měli značkové džíny a kožené bundy a zdálo se, že se cestou k domu dohadují. Musel si přiznat, že je to dcera svého otce: drahý vkus a záliba v životě na vysoké noze. Viděl v ní i v jejím příteli hodně ze sebe. V mnoha ohledech se k sobě hodili, byť ne vždy v pozitivním smyslu. Paradoxně to však byl Frederick, kdo je seznámil, takže si za to mohl sám.

Nedlouho poté dorazil starší, ale neméně okouzlující pár: Alexandra Davisová a její současný partner James Forsyth. Přibrázdili k domu ve sporťáku s otevřenou střechou. Alex měla tmavé

brýle a šátek na hlavě. Vypadala jako Audrey Hepburnová. James byl opálený a pěstoval si upravený knírek.

Frederick prožil s Alex dlouhý a vášnivý románek. Tahle avantýra mu definitivně zničila manželství. Alex pak ovšem odešla s Jamesem, jeho bývalým obchodním partnerem. Frederick se při té vzpomínce zachmuřil. Mrzutá záležitost – zvlášť když se s Jamesem předtím rozhádali. Jejich podnik, prodej luxusních historických automobilů, zkrachoval a James z toho vinil Fredericka. James teď vedl jiný, úspěšnější autosalon se sportovními vozy, ale ten mizera byl Frederickovi stále trnem v oku. Ale Alex: tolik krásných vzpomínek! Ženu jako ona už nikdy nepotká. Třeba by jednou mohli…

Konečně po cestě k domu pomalu vyjelo BMW a zastavilo se na štěrku. Z jedné strany vystoupila Frederickova bývalá manželka Antonia, dcera hraběte z Wensley, z druhé její nový manžel Douglas Ramsay. Frederick si Antonii pozorně prohlížel. Byla to, jak říkal, „pohledná" žena, bezvadně oblečená a nalíčená, postrádala však onen zvláštní nádech elegance a vzrušení, který mu u Alex připadal tak neodolatelný. Douglas byl obtloustlý, plešatý obchodník s nábytkem. Podle všeho velmi úspěšný, vždyť bydleli ve velkém přestavěném statku ve Wensleydale, ale stejně nudný jako Frederickův bratr.

Douglas a Antonia doplnili seznam příchozích, takže jako poslední pozvaní hosté zbývali Frederickův syn Alistair s manželkou Katherine. Ti nemuseli nikam cestovat, protože se svými dcerkami Caroline a Emily žili přímo na panství, v hezkém pohodlném domě, kde v bohatších časech bydlíval hlavní zahradník. Dům přiléhal ke zdi staré zeleninové zahrady a v zadní části měl velkou přístavbu se zimní zahradou. Alistair se podobal spíš matce a vlastně i strýci Dominikovi: byl klidný, rozumný a měl silný smysl pro tradice panství a rodiny. Frederick se domníval, že by

byl jeho velmi důstojným nástupcem – a pokud jde o zachování majetku a rozumné utrácení peněz, dokonce mnohem lepším. Konečně by tu byl lord Redmire, který by nevykazoval sklony k výstřednosti a rozhazování. Taková nuda!

Frederick poslal svým lidem u dveří vzkaz, že nemá čas s nikým z příchozích mluvit. Jen by ho zbytečně rozptylovali od hlavní události dne. Vydal pokyn, aby všechny rodinné příslušníky i další vzácné hosty odvedli do jejich pokojů s ujištěním, že se s nimi o půl sedmé sejde na brzké večeři. Ani tam neměl v úmyslu cokoli prozrazovat, všechno mohlo počkat až do zítřka. Rozhodl se však přece jen s někým promluvit: se svou matkou.

Ovdovělé lady Redmirové už bylo přes osmdesát, ale stále byla velice čilá a aktivní a bydlela v samostatném bytě v přízemí sídla. Měla tu obývací pokoj s francouzskými okny vedoucími do malé uzavřené zahrady nepřístupné veřejnosti. Ze sousední ložnice se jí rovněž nabízel výhled na zahradu, o niž se ráda starala sama s pomocí místních zahradníků. Frederick ji našel na terásce za prosklenými dveřmi, jak sedí v bohatě polstrovaném proutěném křesle a popíjí čaj. Usedl do stejného křesla naproti ní.

„Jak se máš, mami?“ Neměli spolu příliš blízký vztah. Frederick strávil celé dětství na různých internátních školách a věděl, že matka jeho chování v dospělosti nikdy neschvalovala.

Věnovala mu nevrlý pohled. „Tak dobře, jak by se dalo čekat. Chápu to správně, že s tou zatracenou věcí pořád pokračuješ?“

Frederick jí odpověděl úsměvem. Dlouho se rozmýšlel, jestli má o napodobení otcova triku matce říct. Věděl, že by s tím nesouhlasila. Po většinu dospělého života musela trpělivě snášet manželovy rozmary a pomíjivé záliby a často se kvůli němu musela trmácet po světě, i když by mnohem raději byla doma v Redmire Hall a pečovala o zahrady. Manželovy kousky ji ani v nejmenším nezajímaly a synova rekonstrukce jednoho z nich jí jen

připomněla trýznivé zážitky z minulosti. Ale kdyby jí to neřekl, koledoval by si o potíže. Horečná aktivita a příjezd velkých televizních vozů by jí prozradily, že se něco děje. A pak by se naštvala, že jí akci tajil. Uchovávala si k panství jistý majetnický vztah. Ačkoli teď všechno řídil její syn, stále to tu považovala v podstatě za své sídlo a nelibě nesla, když se něco dělo bez jejího vědomí.

„Ano, mami, ale nedělej si starosti, nemusíš u toho být. Všechny uvidíš u večeře a pak se můžeš vrátit k sobě." Připadalo mu, jako by uklidňoval malé dítě.

„Nelíbí se mi, že se tu všichni hemží, slídí a překážejí – obzvlášť lidé z televize. Proč jsi je musel zvát? K ničemu dobrému to nepovede, dej na moje slova."

„Ale kvůli nim to celé dělám, mami. Lidi se nám sem potom pohrnou, aby se podívali, kde se ten úžasný trik odehrál. Uvidíš."

„Hm! Akorát nám zdupou trávníky."

„Ale mami, jinak potřebné finance nezískáme."

Zpražila ho pohledem, ale nic neřekla. Bylo mu jasné, že ví o jeho výstřelcích a hazardní hry mu rozhodně neschvaluje. Usoudil, že je čas jít.

„No, mami, já už budu muset, čeká mě náročný večer." Znovu se na něj zle podívala. „Uvidíme se později. Na večeři snad přijdeš."

„Ne," odtušila. „Nesnesla bych sedět u stolu s tolika lidmi, většina z nich se navíc navzájem nenávidí. Jídlo si nechám přinést. Řekni Poppy, aby se zastavila za babičkou, ale bez toho příšerného kluka. A taky Antonii: ráda bych ji viděla. Ať přijdou spolu." S opovržením pohlédla na syna. „Antonia pro tebe byla moc dobrá. Jak jsi proboha mohl odejít s tou pitomou kurvičkou Alex, já to…"

„Mami." Frederick matku klidně, ale důrazně přerušil. „K tomuhle se už snad vracet nebudeme. Nemá to smysl."

Lady Redmirová od něj odvrátila tvář. Frederick vzdychl, vstal a odešel.

V den šéfova velkolepého kouzelnického představení šla správci panství Richardu Wilkinsovi hlava kolem. Byl to statný muž s předčasnou pleší a věčně uštvaným výrazem. Obvykle nosil o číslo menší obleky, v důsledku čehož se hodně potil a rudl v obličeji. Před pěti lety byl rád, že získal práci na tak prestižním místě, jako je Redmire Hall, brzy však přišel na to, že je velice náročná. Předtím působil v objektu Národní památkové správy, kde měl přesně vymezenou pracovní náplň. V Redmire Hall zjistil, že by měl mít na starosti celou řadu věcí, o nichž se mu při pohovoru nikdo nezmínil. Zodpovídal za dům i okolní pozemky a měl pod sebou tým lidí, z nichž někteří tam pracovali už dlouhá léta. Často nepatřili k nejschopnějším, ale zůstávali na panství za věrné služby. Jedinou oblastí, kterou Wilkins neměl pod palcem, byly zahrady, o něž pečoval hlavní zahradník se svými lidmi. Pan Carstairs – jak Wilkins smýšlel o lordu Redmirovi – byl sice náročný zaměstnavatel, na každodenním chodu sídla se však nepodílel. Chtěl, aby panství a jeho farmy přinášely zisk, ale vůbec ho nezajímalo jak. Wilkins tím chlapem v podstatě pohrdal. Byl to ten nejhorší druh aristokrata, co jen bezuzdně rozhazuje peníze a arogantně dává najevo svou nadřazenost.

Wilkins seděl u svého stolu v kanceláři. Ta se nacházela v bývalých stájích přestavěných na kanceláře, obchod se suvenýry a kavárnu. Na chvíli zavřel oči a přemítal o své situaci. Pracovní vypětí si na něm vybíralo svou daň: špatně spal a přibíral na váze, protože se přes den ládoval čokoládovými tyčinkami, aby si udržel hladinu energie, a na cvičení neměl čas. A pak tu byl ten směšný kousek, který měl Redmire předvést v přímém přenosu. Hádejte, koho pověřil zařizováním? Zkoordinovat všechno s tele-

vizí znamenalo spoustu práce navíc, ocenění ze strany zaměstnavatele se ale nedočkal.

Wilkins se podíval na hodinky: byly čtyři. Nejraději by se natáhl a zdříml si, ale právě v tu chvíli zazvonil telefon z recepce. Potřebovali ho. Unaveně se zvedl ze židle. Povinnosti volaly.

Frederickovi blízcí a přátelé se mezitím zabydlovali v pokojích a uvažovali, co se asi bude dít.

Dominic Carstairs ležel na posteli, zatímco Mary si vybalovala oblečení.

„Pořád nechápu, co má Freddy vlastně za lubem," řekl rozmrzele. „Odkud se dozvěděl, jak otec ten trik provedl? Kdo mu to proboha řekl a proč nás všechny pozval?"

„Kdo ví, jak na to přišel," odvětila Mary. Věšela šaty na ramínka a pořád přemýšlela, které si na sebe večer vezme. „Ale víš, jak rád se Freddy předvádí. Chce nás tam všechny, abychom obdivovali jeho výkon. A dosáhl svého, rodina i přátelé ho podpoří v přímém přenosu. Dobře věděl, že nabídce přijet do Redmire Hall a chvíli zůstat v tomhle úžasném starém domě neodoláme."

Dominic si odfrkl. „Ty to tak možná cítíš, ale já beru Redmire Hall jinak. Mladšího syna vždycky vykopnou z domova. To v člověku zanechá trpkost, zvlášť když všechno spadne do klína někomu, jako je Freddy. Myslím, že v životě ani den pořádně nepracoval, nejvíc se nadře tak u stolu v kasinu. Nechci ani pomyslet na to, kolik peněz za ty roky prošustroval."

Mary si upravovala vlasy a make-up u starožitného toaletního stolku z ořechového dřeva. „Nemá smysl se rozčilovat, miláčku. Ty si přece taky nežiješ špatně. Doteď sis neměl nač stěžovat. On je prostě jiná povaha. Každý jsme nějaký."

Dominic se podíval na manželku. Vždycky Freddyho omlouvala. Měl podezření, že ji docela přitahuje – a že je to oboustranné.

Ani tímhle si u něj bratr plusové body nezískával, ale bohužel existovaly důvody, proč si Fredericka momentálně nemohl dovolit znepřátelit a proč souhlasil, že se tohoto směšného podniku zúčastní: doufal, že mu Freddy alespoň půjčí.

Protáhl si nohy a vstal z postele. „Podle mě něco chystá. No nic, jdu se projít po zahradách a zabít trochu času před večeří."

Když Dominic odešel, Mary chvíli počkala a pak zvedla telefon. Naťukala zprávu a odeslala ji, pak si oblékla tílko s hlubokým výstřihem, přiléhavou sukni a vypasované sako zvýrazňující její pěkně tvarovanou postavu. Otevřela dveře, rozhlédla se na obě strany chodby, jestli je čistý vzduch, a vyšla z pokoje.

Poppy slezla z Tristrama a lehla si do postele vedle něj. Hladila ho po zpocené hrudi a přitom se snažila ovládnout dech.

„Miluju tyhle staré pokoje a velké postele. Je na nich něco luxusního a zároveň rajcovního."

Tristram se zasmál. „Tobě připadá rajcovní všechno. To je jedna z věcí, co se mi na tobě líbí."

Zvedla polštář a praštila ho. „To není pravda." Zasmála se. „Zní to, jako bych byla nějaká nymfomanka."

„Mně to zní dobře!"

Znovu ho udeřila polštářem a pak se mezi nimi strhla menší bitva.

„No nic, jestli chci odchytit tátu, musím sebou hodit." Oblékla si spodní prádlo a pak si natáhla drahé džíny a tričko.

„Jak to chceš udělat? Všem přece řekl, že nemá čas – připravuje se na ten svůj trik nebo co to je."

„Neboj, nějak to vymyslím. Vím, že mě nedokáže odmítnout. Jsem přece jeho malá holčička, znáš to." Podívala se na přítelovo hezké nahé tělo ležící na posteli. Byla do něj zamilovaná až po uši, ale nebyla slepá k jeho chybám. Tristram byl stejně jako její

otec hazardní hráč. Ostatně je seznámil právě Frederick, když navštívila jeden z jeho oblíbených klubů. Tristram byl úspěšný model a vydělával spoustu peněz. Bohužel si také zvykl prohrávat velké částky u hracího stolu – a momentálně měl nějaké nesplacené dluhy u lidí, které Redmire a jeho okolí dobře znali. Poppy věřila, že se jí podaří otce přesvědčit, aby buď promluvil s Tristramovými věřiteli a přiměl je rozložit splátky na delší dobu, nebo aby dokonce část dluhu zaplatil sám. To už však lord Redmire jednou odmítl.

Tristram to viděl bledě. „Fakt si myslím, že nemáš šanci."

„Proč?"

„Už jsem ti to vysvětloval: v hráčských kruzích je to otázka cti. Člověk musí platit svoje dluhy, jinak se dostane na černou listinu a do žádného kasina už ho nikdy nepustí."

„Ale to už by bylo stejně jedno, ne? Slíbil jsi mi, že tentokrát už s tím přestaneš: žádné hraní o peníze." Rozpačitě sklopil zrak. „Myslím to vážně, Tristrame. Je mi fuk, že to umíš v posteli. Dostanu tě z průšvihu, ale jestli mě ještě jednou zklameš, je konec. Nezůstanu s někým podobným, jako je můj otec, který prohrál půlku majetku."

„Proto tě nebude poslouchat: sám měl dluhy z hazardu a musel je splatit, tak proč by měl mít pochopení pro mě?"

„Nech to na mně, promluvím s ním."

Tristram jen pokrčil rameny. Poppy bez dalších slov vyšla z pokoje.

Alex Davisová si zula drahé boty, natáhla se na postel a zapálila si. James Forsyth seděl v křesle u okna a vypadal nesvůj. Také kouřil. Okno bylo otevřené. Od svého příchodu mlčeli.

„Vůbec nevím, proč jsme sem jezdili," vysoukal ze sebe nakonec James.

„Freddy připravil dobrou večeři a spoustu prvotřídního vína. Co víc bys chtěl?“ odpověděla Alex netečně.

„Ale proč nás proboha pozval? Bývalého obchodního partnera a bývalou milenku? Nerozešli jsme se zrovna v nejlepším. Dobře ví, že ho viním z krachu firmy. Nikdy nehnul ani prstem, a podívej na mě: daří se mi i bez něj. Jasně se ukazuje, kdo byl ten slabší článek. Stejně mi za to jednou zaplatí.“

„Klid, všechno je to už minulost. Možná ti odpustil. A jak to myslíš, že ti ‚za to jednou zaplatí‘?“

James se opovržlivě zasmál. „To je jedno. A pochybuju, že mi odpustil – ne že by mi měl co odpouštět, spíš naopak.“ Pohlédl na ni. „Myslím, že chce vidět tebe. Napadlo mě, že by tě ten starej kozel rád získal zpátky.“

Tentokrát se zasmála Alex. „Ale, ale. Jen žádnou žárlivost a nevraživost. Teď se o mě nemůžete prát, zkazili byste trik. Ať už to bude cokoli.“

„Kdo ví. Podle mě je to celé zvláštní. Ale myslím to vážně: jestli na tebe něco zkusí, bude mít co do činění se mnou.“

Chtěla se znovu zasmát, ale pak uviděla jeho výraz. „Panebože, ty si neděláš legraci, viď?“

„Ne.“

„Nebuď směšný. No nic, dám si dole něco k pití.“

„Já ne, nechci na něj narazit. Půjdu se projít po zahradách.“

„Jak chceš, ale nezapomeň, že večeře je už v půl sedmé, tak abys nezabloudil v květinových záhonech.“

Vyšla ven a nechala Jamese rozmrzele zírat na mobil.

Telefon v příští chvíli zapípal a příchozí zpráva mu vykouzlila úsměv na rtech.

Antonia Ramsayová stála u okna ložnice, odkud byl výhled na dlouhé květinové záhony vedoucí až k řece. Douglas ležel na posteli

a podřimoval. Praly se v ní rozporuplné pocity. Mrzelo ji, že už není vládkyní tak velkolepého a krásného panství, ale návrat sem v ní zároveň probouzel velmi bolestné vzpomínky na manželovy nevěry. Když jste žili na takovém místě, jako je Redmire Hall, nikdo s vámi samozřejmě neměl slitování. Přes veškerý materiální luxus, jehož si tu užívala, se vždycky cítila mizerně. Nejenže se musela vyrovnávat s osobním pocitem zrady, ale navíc bylo třeba, aby své pocity skrývala před Alistairem a Poppy, kteří byli svědky hádek i otcovy časté nepřítomnosti. Naštěstí měla spojence v lady Redmirové, která se dodnes stavěla na Antoniinu stranu proti vlastnímu synovi a děti měla velice ráda. Antonia věděla, že její solidarita pramení ze společných zkušeností. V případě Viviana Carstairse nikoli s nevěrou, ale s nespolehlivostí a s tím, že byla na potomky i na domácnost úplně sama. A to bolelo, i když služebnictvo a chůvy jí fyzickou námahu ulehčovaly.

Douglas zachrápal. Náhle prudce procitl, posadil se a podíval se na hodinky. „No, to už abychom se začali připravovat." Zívl.

„Máme spoustu času," odpověděla jeho žena s pohledem upřeným na záhony plné květin.

„Asi máš pravdu." Nejistě na ni pohlédl. „Určitě jsi sem chtěla dnes večer jezdit?"

Otočila se k němu čelem. „Ovšem. Přece si nenechám ujít příležitost vidět Poppy, Alistaira i vnoučata."

„No, já vím, ale… tady v tomhle domě, kde ti dělal ze života peklo? To nemůže být snadné. Nikdy mu to neodpustím."

Usmála se na něj. Samozřejmě neměl tušení, jaké to ve skutečnosti bylo, ale záleželo mu na ní a byl tak spolehlivý a oddaný: pravý opak Freddyho. „Já vím, miláčku, je to od tebe moc hezké. Ale neboj, zvládnu to."

„Tak dobře. Hlavně že jsi spokojená." Vstal a zamířil do koupelny.

Antonia se vrátila pohledem k záhonům plným barevných květin. Tvářila se zachmuřeně, nedokázala bývalému manželovi odpustit. Douglas se vrátil, ona však zůstala pohroužená v myšlenkách.

„Asi se půjdu na chvíli projít," řekla po chvíli. „Ráda bych pozdravila pár zaměstnanců panství, jestli je potkám. Vím, že některým z nich se po mně stýská. Douglasi?" Ohlédla se, ale její manžel už zase usnul a znovu začal hlasitě chrápat.

Alistair Carstairs a jeho žena zatím seděli v křeslech u kamen v domě po zahradníkovi a před rodinnou večeří si dopřávali sklenku červeného vína. Děti si hrály nahoře. Alistair byl vysoký a štíhlý a působil věčně ustaraným dojmem.

„Mám z toho strach," povzdechl si. „Když se rodina sejde, vždycky je dusno."

„To přežiješ," konejšila ho Katherine a obírala si z drahé vesty psí chlupy. „Musíš tam vydržet a bojovat za naše zájmy a za zájmy našich dětí."

„Nejde jen o nás nebo o děti, ale o budoucnost samotného Redmiru a o rodinné dědictví pro další generace." Nervózně zatočil sklenicí s vínem a ve tváři měl vážný výraz.

„Snad si nemyslíš, že panství úplně zničí?"

„Proč by ne? Účetnictví mi neukáže, jen mi říká, abych si nedělal starosti. Ale já vím, že za ty roky utratil obrovské částky peněz, ať na to, nebo na ono. A co kdy podnikl pro to, aby něco vydělal? Jeden neúspěšný komerční projekt, na kterém ve skutečnosti *prodělal*! Navíc z něj moje sestra věčně tahá peníze. Jak jinak by podle tebe mohli bydlet v Chelsea? Vím, že ten její kluk vydělává slušně, ale tolik zase ne. A taky toho dost prohraje v hazardu."

„Myslíš, že proto pořádá tu televizní show?"

„Jasně, znamená to přiznání, že je na tom špatně."

Katherine zavrtěla hlavou a napila se vína. Když do pokoje vešly děti, vstala. Alistair civěl do země a nepřestával si pohrávat se skleničkou, pak se po očku podíval na manželku. Znepokojovaly ho i jiné záležitosti, ale rozhodl se, že jí o nich zatím neřekne.

Frederick se po návštěvě u matky vrátil do hlavní části domu, nezamířil však do své kanceláře, ale do odlehlé, dlouhodobě zanedbávané vstupní haly, kde byly dveře vedoucí do zamčeného pokoje. Přípravy na akci začaly už v týdnu: prostor prošel celkovým úklidem a naproti slavným dveřím vyrostly řady pohodlných křesel. V tuto chvíli byly všechny dveře vedoucí do sálu zamčené. Probíhala poslední zkouška. Trik nemohl provést sám, ale nikdo se nesměl dozvědět, kdo mu pomáhá.

Po zkoušce Redmire prohlásil, že je spokojený. Jeho asistenti odešli tak, aby je nikdo neviděl, a nenápadně se vraceli na svá místa mezi početnými skupinkami lidí nyní shromážděných na půdě panství. Redmire hned nato opustil sídlo: měl domluvenou schůzku.

Seržantka Stephanie Johnsonová seděla na místě spolujezdce v šéfově starém, ale pohodlném saabu a užívala si jízdu krajinou mezi Harrogate a Riponem. Vrchní inspektor Oldroyd si za volantem pobrukoval melodie Straussových valčíků a obdivoval vzrostlé kaštany lemující silnici. Staženým oknem vpouštěl do kabiny svěží podvečerní vzduch. Takhle uvolněného ho Steph už dlouho neviděla.

„Je fajn vidět vás v tak dobré náladě, pane."

„Co je na tom divného?" odpověděl Oldroyd vlídně, zatímco s lehkostí projížděl zatáčkou. „Jsem tady, v nádherné yorkshirské krajině, a jedu do krásného majestátního sídla s úžasnými zahradami, abych se podíval na nějaký kouzelnický trik a nepochybně se taky dobře najedl. Co by se mi na tom nemělo líbit?"

Steph se usmála. Šéfa znala už dlouho, pracovala u něj prakticky od chvíle, kdy po škole nastoupila k policii. Byl vyhlášený svou bodrostí a vtipkováním, a často se k ní choval mile otcovsky. Oba měli rodinné problémy, což je ještě víc spojovalo: Steph vyrůstala s násilnickým otcem, který nakonec rodinu opustil, a Oldroyd se zase odcizil manželce, ale pořád ji miloval. O tom všem spolu mluvili jen zřídka, ale věděli to o sobě a nikdy jim to nezasahovalo do práce. Stephin partner Andy Carter byl také seržantem policie West Riding na oddělení v Harrogate a všichni dohromady tvořili výborně sehraný tým.

„Zajímalo by mě, jak se daří Andymu," ozval se Oldroyd.

Andy si vzal volno a jel navštívit rodinu v hlavním městě. V Londýně vyrostl, i když teď se považoval za čestného občana hrabství Yorkshire.

„Včera večer volal. Šel se s malým synovcem vykoupat k jezeru Serpentine, ale prý tam bylo tak narváno, že vodu skoro ani neviděli."

Oldroyd se ušklíbl. „Vůbec mu nezávidím. V takovém počasí velkoměsta nesnáším."

„Já taky," souhlasila Steph a rozhlížela se po polích a živých plotech, přes Yorskou kotlinu až ke vzdáleným svahům národního parku North York Moors, kde na úbočí rozeznávala jen křídově bledou skvrnu Kilburnského bílého koně. Otočila se k šéfovi. „Jsem na tu akci, kam teď jedeme, hrozně zvědavá, pane. Můžete mi o ní říct něco víc?"

Odpoledne si ji Oldroyd zavolal do kanceláře a tajemně jí sdělil, že pojedou do Redmire Hall u Riponu na kouzelnické představení. Neznělo to jako policejní práce, ale jelikož měla ten večer službu, nemohla odmítnout – a slibovalo to zajímavější zážitek než rutinní služba na policejním ústředí. Pro Oldroyda bylo typické, že ji nechal tápat. Řekl jí, ať jede domů a převlékne se do něčeho

elegantního, takže měla dlouhé šaty a boty na vysokém podpatku. Oldroyd dorazil ve smokingu.

„Věděl jsem, že nedokážeš zkrotit svoji zvědavost," zasmál se. „Čekal jsem, že to nevydržíš ani do Killinghallu. Klobouk dolů, žes to zvládla až sem. No, volal mi Frederick Carstairs, lord Redmire – jeden místní šlechtic –, a zeptal se mě, jestli by někdo od policie nemohl přijet a stát se svědkem iluzionistického triku, který se chystá předvést v Redmire Hall. Říkal, že by to celé události dodalo na věrohodnosti, pokud by si snad někdo myslel, že je to nějaká habaďůra. Policii lidé důvěřují a tak dále."

„Rozumím."

„Nejdřív mi to přišlo jako zvláštní žádost – a taky trochu drzá, když si myslí, že máme čas mu pomáhat s nějakým zábavným kouskem."

„No to je fakt. Myslí si snad, že nemáme nic lepšího na práci?"

„Přesně tak. Ale já sám mám magii docela rád, a tak jsem si začal říkat, proč ne? Určitě tam bude dobré pohoštění. A vezmu s sebou Steph, napadlo mě, aspoň si nebude připadat tak sama, když je teď Andy v Londýně."

„Tak to děkuju, pane," zasmála se Steph. „A co to vlastně má být za kouzlo?"

„To je na tom právě zajímavé, alespoň pro mě. Zmínil se mi, že to má něco společného se záhadou zamčeného pokoje, a já si samozřejmě hned vzpomněl na vyprávění o slavném triku jeho otce z roku 1980."

Oldroyd jí stručně nastínil legendu o kouzelnickém kousku Viviana Carstairse. „Nikdy to nebylo vysvětleno, i když někteří lidé spekulovali o tom, jak se to dalo provést. Pokud Frederick Carstairs po tolika letech trik zopakuje, bude to docela senzace."

„Jistě," řekla Steph, ale znělo to trochu skepticky. Kouzelnické pořady v televizi ji nikdy nebavily: kouzelníci, co vytahovali králíky